

udvalg og alligevel blive bragt til et Resultat? Thi det skal ikke kunne siges om os, at vi ved at undlade at stemme for dette Forslag have ladet et Middel til at bringe hele Sagen til at strande uforsøgt.

K. M. Klausen: Jeg har ved tidligere Lejlighed under Forhandlingen om disse Love udtalt, at jeg ikke ventede at se dem mere, naar de først en Gang havde forladt Folketinget og var komne op i Landstinget. Det forekom mig, at de Lovforslag, som Folketinget sendte Landstinget, var et overordentlig godt Tilbud, et Tilbud, som Folketinget aldrig tidligere havde gjort Landstinget, og jeg havde derfor tænkt mig, at Landstinget med Begærlighed vilde have grebet dette gode Tilbud, saa at Lovene ikke mere var komne hened. Men det er ikke sket, Landstinget har sendt de to vigtigste af disse Love ned til os igen. Det er et Vidnesbyrd om den Magt og Indflydelse, som Landstinget i Virkeligheden er i Besiddelse af.

Det er egentlig heller ikke saa underligt, at Landstinget tør vove at stramme Buen, naar man ved, at den Regering, vi have, er en Regering, der sidder paa Højres Naade. Og det er meget betydeligt, man har strammet Fordringerne oppe i Landstinget. De aarlige Militærudgifters Forøgelse, der androg et Beløb af omtrent 2,8 Mill., er nu sat op til omtrent 3,1 Mill. Det er dog en meget betydelig Forøgelse. Vi maa finde os i, hvis disse Love vedtages, at udrede henimod en Trediedel af Statskassens Indtægter i militære Øjemed. Og det er ikke alene store pekuniære Byrder, der paalægges Befolkningen, men det er jo ogsaa stærkt forøgede personlige Byrder, der blive paalagte den. Ligeledes har Landstinget faaet indsat den Bestemmelse, at Værnepligtstiden kan udstrækkes 4 Aar over det Tidsrum, den nu er gældende, i alt Fald for det Mandskab, der befinder sig Øst for Store Bælt. Det er ogsaa en ubillig og urimelig Fordring, en Uretfærdighed, at man vil paalægge visse Dele af Befolkningen større Byrder end andre, og jeg er sikker paa, at det hos den paagældende Befolkning vil møde en betydelig Modstand.

Under de langstrakte Forhandlinger om denne Sag er der et Ord, man jævnlig

har hørt, Ordet Præferencepolitik. Det var noget, vi skulde vogte os for, hed det sig, det var farligt for et lille svagt Land som Danmark at indtage en Stilling, der kunde betegnes med dette Ord: Præference. Jeg tror, det er en Sandhed, og jeg kan her for en Gangs Skyld være enig med Højre, naar de sige, at disse Forslag ere stærkt prægede af Præference. Det Forslag, som Socialdemokratiet havde stillet om Afrustning, var kemisk rent for alt, hvad der hedder Præference, det var et Forslag, der vilde bringe os i god Forstaaelse med alle, og som paa den ærligste Maade tilkendegav, at det var Danmarks alvorlige Villie at holde sig udenfor alle andre Magters Stridigheder.

Den Forsvarsordning, som vi nu staa i Begreb med at vedtage, bundes paa et fundamentalt Punkt i Københavns Landbefæstning, men da denne Landbefæstning er i en meget maadelig Forfatning — jeg kan her henvise til Udtalelser, som Regeringens Chef fremsatte i Landstinget den 21. September, hvor han karakteriserede Landbefæstningen paa en meget nedsættende Maade —, forekommer det mig, at naar en Forsvarsordning baseres paa denne Landbefæstning, er det en Præferencepolitik og vil være det i endnu stærkere Grad, naar de 12 Aar ere gaaede og Fæstningen muligvis bliver nedlagt. Fæstningen var kun halvfærdig, da den blev afleveret, og den har nu i 15 eller 16 Aar henligget forsømt. Det Beløb, som er anvendt til dens Vedligeholdelse, har langtfra kunnet strække til. Derfor kunde ogsaa en af Højres Krigsministre en Gang skrive til Finansudvalget, at Fæstningen geraadede i Forfald, og han gjorde Fordring paa, at de Beløb, der var bevilgede til dens Vedligeholdelse, maatte forøges. Jeg synes derfor, at det at bygge en Forsvarsordning, der i sine Hovedtræk hviler paa denne Landbefæstning, er Præferencepolitik, at det er det, som et lille og svagt Folk som vort skulde søge at undgaa, og, som sagt, jeg synes, at paa dette Punkt har Højre Ret i sin Paastand.

Der er et andet Ord, som vi have hørt mange Gange under Forhandlingerne om Forsvarsordningen, og det er Ordet Sagskundskab. Jeg vil sige, at jeg har aldrig haft Tillid til den saakaldte ansvarlige